

werkers recruteren. Als organisaties bleven de twee verenigingen nog enige tijd bestaan en zetten zij, evenals KRO, NCRV en VPRO, ook de uitgave van hun programmabladen voort. Dat laatste was precies wat de *Rundfunkbetreuungsstelle* wenste: een vijfde van de opbrengst dier bladen kwam namelijk aan het omroepbedrijf ten goede en Freudenberg en Taubert waren zich ervan bewust dat men in eerste instantie voor een nieuw programmablad veel minder abonné's zou krijgen.

De drie confessionele omroepverenigingen meenden dat voor hen nog wél een eigen taak weggelegd was: godsdienstige uitzendingen. KRO, NCRV en VPRO richtten er aparte stichtingen voor op, de KRO met instemming van het Episcopaat¹. Alle kerkelijke uitzendingen van katholieke kant werden evenwel al in februari '41 door de Duitsers verboden 'als represaille tegen het mandement der bisschoppen' (dat nog ter sprake komt).² De Christelijke Radio-Stichting, voortzetting van de NCRV, kreeg ruim vier uur zendtijd per week, het Vrijzinnig-Protestants Kerkcomité, voortzetting van de VPRO, ruim drie-en-een-half uur. Kerkelijk gesproken, kwam de Christelijke Radio-Stichting spoedig in de lucht te hangen: de Nederlandse hervormde kerk en de Gereformeerde kerken in hersteld verband hadden als kerkgenootschappen na de capitulatie hun medewerking aan radio-uitzendingen gestaakt en eind maart '41 deden de Gereformeerde kerken hetzelfde. De Stichting ging met haar uitzendingen toen nog door tot in oktober. Die van het vrijzinnig-protestantse comité werden in augustus '41 na een lange reeks van conflicten verboden. Overigens had de activiteit zowel van de Christelijke Radio-Stichting als van het Vrijzinnig-Protestants Kerkcomité in kerkelijke kringen veel aanstoot gegeven: menigeen achtte het onaanvaardbaar dat praktische medewerking verleend werd aan een opzet die principiële afkeuring verdiende.

¹ Wij nemen aan dat de aartsbisschop niet van alle *faits et gestes* van pater Dito op de hoogte geweest is, maar Dito's pogingen om de KRO, althans specifiek katholieke uitzendingen zo lang mogelijk in stand te houden, hadden zijn algemene instemming. Van belang was daarbij dat het contact met de KRO voor het Episcopaat onderhouden werd door mgr. dr. Th. J. F. Verhoeven, directeur van het Rooms-Katholiek Centraal Bureau voor Onderwijs en Opvoeding, die tot veel 'tactische' concessies bereid was. Op 9 december uitte mgr. de Jong jegens Dito zijn 'dank voor de vele zorgen, aan de KRO besteed in deze moeilijke tijden' (KRO-bestuur: Notulen, 13 dec. 1940) en op 27 december, d.w.z. vóór Dito's Oudejaarsavondtoespraak, werd genotuleerd; 'De aartsbisschop heeft Zijn waardering over de houding van de KRO uitgesproken en verklaart dat Hij volledig achter het bestuur staat.' (a.v., 27 dec. 1940) ² Brief, 10 febr. 1941, van W. L. Z. van der Vegte aan de CID der NSB (DVK, afd. radio, 98/35).